

Sygn. akt V.2 Ka 72/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki

Protokolant: Monika Maj

w obecności Sławomira Soli Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Rybniku

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2017 r.

sprawy:

R. W. /W./

syna P. i B.

ur. (...) w L.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178 a § 1 kk w zw. z art. 178 a § 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 7 grudnia 2016r. sygn. akt IX K 44/16

I.utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II.zasądza od oskarżonego wydatki na rzecz Skarbu Państwa w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych i obciąża go opłatą za II instancję w kwocie 120 (sto dwadzieścia) złotych.

SSO Sławomir Klekocki

Sygn. akt V.2 Ka 72/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 grudnia 2016 r. Sąd Rejonowy w Rybniku uznał R. W. za winnego tego, że w dniu 27 grudnia 2015r. w C. na ul. (...) prowadził w ruchu lądowym po drodze publicznej pojazd mechaniczny marki M. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wyniki badań na urządzeniu typu Alkometr A2.0 I-0,61, II -0,61 III-0,60, IV-0,56 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości i w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, orzeczonego za przestępstwo przez Sąd Rejonowy w Rybniku sygn. akt IX K 391/14 i obowiązującego w okresie od 28.04.2014r. do 28.04.2016r. tj. popełnienia czynu stanowiącego występpek z

art. 178a § 4 kk w zw. z art. 178a § 1 kk i za to na mocy art. 178a § 4 kk skazał go na karę pozbawienia wolności w wymiarze 5 miesięcy.

Na mocy art. 42 § 3 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

Na mocy art. 43a § 2 kk orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Na mocy art. 627 kpk i art. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 120zł i wydatki poniesione od chwili wszczęcia postępowania w sprawie w kwocie 70zł .

Apelację od tego wyroku wniósł oskarżony, który zaskarżył wyrok w całości zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie, że oskarżony prowadził w dniu 27 grudnia 2015 r. pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości – mimo braku podstaw do takich ustaleń albowiem w ocenie oskarżonego zeznania takich świadków jak K. B. i R. K. a także funkcjonariusza policji P. P. (2) nie dowodzą winy oskarżonego i zostały wadliwie ocenione przez sąd rejonowy. W oparciu o ten zarzut oskarżony wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnieni ego od zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

apelacja oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie a podniesione w niej zarzuty i wnioski są nie trafne. Podniesiony w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku jest nie trafny. Tymczasem " zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku może okazać się trafny tylko wówczas, gdy podnoszący go w apelacji zdoła wykazać sądowi orzekającemu w I instancji uchybienie przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegające na nieuwzględnieniu przy jej dokonywaniu - tak zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak też całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności (art. 410 kpk). W sytuacji, w której takowych uchybień on nie wykazuje, poprzestając (co jest bardzo częstym zjawiskiem) na zaprezentowaniu własnej, nieliczącej się (na ogół) z wymogami tegoż art. 410 kpk, nie sposób uznać, że rzeczywiście Sąd I instancji dopuścił się przy wydaniu tego zaskarżonego orzeczenia tego rodzaju uchybienia." (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 27.04.2006 r. II AKA 80/06 Lex nr 183575). Sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia jednocześnie wskazując przesłanki , którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym przy czym dokonanych ustaleń dokonał zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów. Oskarżony w swojej osobistej apelacji wskazuje, że zeznania K. B. złożone przed sądem I instancji zasługują na wiarę i mają one wpływ na ocenę zeznań J. B. która potwierdziła jego wersję zdarzenia. Jednak sąd rejonowy ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie oceniał wszystkie dowody znajdujące się w sprawie. Z zeznań świadka R. K. wynika jednoznacznie, że oskarżony kierował samochodem po tym jak pili wspólnie alkohol. To samo zeznała świadek K. B. w postępowaniu przygotowawczym, to właśnie ona zawiadomiła policję o tym, że oskarżony pijany odjechał samochodem w kierunku K.. Zeznania funkcjonariusza P. P. (2) również potwierdzają, że w trakcie interwencji K. B. potwierdziła fakt, że to oskarżony jechał samochodem. Ponadto zeznał ten świadek, że oskarżony w trakcie badania trzeźwości w komisariacie przyznał się mu, że spożywał alkohol i jechał samochodem i parkował na ulicy. Słusznie sąd rejonowy nie dał wiary zeznaniom K. B. na które powołuje się w swojej apelacji oskarżony złożonym przed sądem wskazując na ich sprzeczność z zeznaniami świadków P. P. (2) i R. K.. W tych okolicznościach w ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona zarzucanego mu czynu opisanego w akcie oskarżenia. Sąd rejonowy dokonał oceny dowodów zgromadzonych zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego w sposób bezstronny, nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów, a przy tym uwzględnił zasady doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Tym samym zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego mają w ocenie Sądu Okręgowego charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwych ocen i ustaleń sądu, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia sądu rejonowego. Zgodnie z orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8.06.2004 r. sygn. II Aka 112/04 KZS 2004/7-8/6 "sama tylko możliwość przeciwstawienia ustaleniom dokonany

w zaskarżonym wyroku odmiennego poglądu uzasadnionego odpowiednio dobranym materiałem dowodowym nie świadczy, że dokonując tych ustaleń sąd popełnił błąd. Dla skuteczności zarzutu błędu niezbędne jest wykazanie nie tylko wadliwości ocen (wniosków wyprowadzonych przez sąd) ale i wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego jakich dopuścił się sąd". Ponieważ apelacja oskarżonego skierowana była do całości wyroku obowiązkiem sądu odwoławczego było sprawdzenie czy wymierzona oskarżonemu kara nie jest rażąco surowa. Sąd wymierzył oskarżonemu za popełnione przestępstwo z art. 178 a § 4 kk karę 5 miesięcy pozbawienia wolności mając na uwadze fakt, że oskarżony był już uprzednio skazany za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, popełnił przestępstwo w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. W sposób prawidłowy sąd rejonowy orzekł zgodnie z dyspozycją art. 42 § 3 kk obligatoryjny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio w wypadku popełnienia przestępstwa z art. 178 a § 4 kk. Zgodnie z treścią art. 43 a § 2 kk sąd I instancji orzekł obligatoryjny środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w minimalnej wysokości 10.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej. Dolegliwość tej kary nie przekracza zdaniem Sądu Okręgowego stopnia winy oskarżonego i prawidłowo realizuje cele zapobiegawcze w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej. Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów apelacji oskarżonego, nie podzielając przytoczone na ich poparcie argumentów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. O kosztach sądowych orzeczono po myśli art. 636 pkt 1 kpk.

SSO Sławomir Klekocki